

[Ministeren for offentlige Arbejder.] tænke os at leje en russisk Isbryder. Samtidig med at dette Tilbud kom frem — det kom, saa vidt jeg husker, den 12. Februar —, kom der imidlertid en Forespørgsel fra den finske Stats Side, om vi ønskede at overtage den Isbryder, som nu er kommet herved, og da vi vidste, at det var en Isbryder, der svarede til vore Forhold og kunde bruges henede, og den tilmed kunde komme straks, blev det ordnet telefonisk i Løbet af en Time, og to Dage efter afsejlede den. Jeg finder, det var den rette Disposition, der den Gang blev truffet, og jeg tror heller ikke, nogen vil rette Bebrejdelse imod mig derfor, thi den paagældende Isbryder har jo arbejdet godt siden da. Paa det Tidspunkt kunde vi hverken i Handelsministeriet eller i Statsbanerne se, at der skulde være nogen Grund til at antage, at det Isbrydermateriel, vi saaledes fik Disposition over, ikke skulde være tilstrækkeligt til at hjælpe os igennem Situationen. At Forholdene er blevet værre siden, ved vi jo alle.

Den 23. Februar kom der saa gennem et dansk Firma — men Sovjets Handelsdelegation stod altsaa bagved — Tilbud om Leje af en russisk Isbryder, men dette Tilbud var ikke forsynet med saadanne Oplysninger om Materiellets Art, at vi kunde udnytte det, og derfor har vi holdt Forhandlingerne gaaende, og de holdes gaaende endnu i Dag. Men samtidig dermed har der været ført Forhandlinger mellem Sverige og Finland om yderligere Assistance fra finsk Side til Færvandene henede, og i disse Forhandlinger kunde vi eventuelt ogsaa have deltaget, saaledes at vi maaske kunde have faaet Isbryderhjælp sammen med Sverige, paa samme Maade som vi hidtil har hjulpet hinanden. Men i Dag til Formiddag er der blevet givet den Meddelelse, at Finland ikke mener at kunne afgive mere Isbrydermateriel, det ønsker selv at have sine store udmærkede Isbrydere til Disposition. Vi har saa i Dag atter optaget Forhandlingerne om en passende Isbryder i Tilslutning til det Tilbud, vi fik den 23. Februar, paa det Grundlag, at Sverige og Danmark eventuelt kunde være fælles om det, og i Øjeblikket forhandles der telefonisk med Sverige herom; vi maa saa se, om det kan bringes i Orden i Løbet af Dagen, hvorvidt Sverige vil være med eller ej, eller om vi alene skal tage mod Tilbudet. Det er imidlertid meget bekesteligt — der kan maaske ogsaa ofres for meget —, men forhaabentlig gaar Forhandlingerne med Sverige i Orden, Sverige og vi har jo om-

trent lige store Interesser i den østlige Rende af Kattégat, som ogsaa i høj Grad berører de svenske Havne. Jeg venter, som sagt, paa Besked i Løbet af Eftermiddagen og skal derefter tage Stilling til Spørgsmaalet. Efter de Udtalelser, der er faldet, og som ikke er blevet modsagt fra nogen Side her, tør jeg maaske gaa ud fra, at Rigsdagen vil billige ethvert Skridt, som kan hjælpe paa Situationen, som den foreligger i Øjeblikket, da Isen omtrent for hver Time paa Dagen bliver kraftigere og kraftigere.

Den ærede Forespørger var atter inde paa Spørgsmaalet om Færgernes Priser, og han nævnte blandt andet, at der var blevet forlangt 2 Kr. for en Portion Havregrød i Stedet for 10 Ø., som han sagde. Havregrød skal kunne laves om Bord paa Færgerne, og der er derfor fastsat en Pris derpaa. I Henhold til Forhandlinger i 1922 og Henstillinger fra Den overordentlige Kommission i sin Tid blev der fastsat bestemte Priser, som imidlertid senere er blevet nedsat, saaledes at en Gang Havregrød nu er sat til 60 Ø. Den paagældende skulde saaledes have betalt 60 Ø. derfor og ikke 2 Kr. Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem Hr. Holger Larsen kender Navnet paa vedkommende Mand, men hvis han gør det, er der jo Mulighed for, at man kan tilbagebetale ham noget, hvis det viser sig, at han virkelig har betalt for meget, for det kunde jo ogsaa tænkes, at han havde faaet mere end Havregrød, det skal jeg ikke udtale mig om, men i hvert Fald kan der ikke gøres noget, medmindre Mandens Navn kommer frem. Viser det sig saa, at Restauratøren har taget for meget, hvad jeg nu indtil videre vægrer mig ved at tro, skal det selvfølgelig paatales stærkt overfor ham.

Den ærede Forespørger talte ogsaa om, at man skulde komme de Folk til Hjælp, der ikke var i Besiddelse af Penge, at der skulde uddeles Mad gratis o. s. v. Der eksisterer og har gennem mange Aar eksisteret Bestemmelser herom, hvad der fremgaar af Statsbanernes Ordre. I disse staar der ogsaa, at der kan gives de rejssende, som ikke er i Besiddelse af tilstrækkelige Pengemidler til deres Behov, Laan af Statsbanernes Kasse til de fornødne Levnedsmidler samt til Overnatning paa Hotel o. s. v., hvis det ønskes; det forlanges saa, at man opgiver Navn og Adresse, og der sker naturligvis Indberetning om det. Der er med andre Ord taget Hensyn, saaledes at ingen behøver at lide Nød. Hvorvidt der skal betales for det eller ej eller gives nogen Dispensation, kan der jo